

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
6.Bf.77/2013/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. december 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérlete miatt **vádlott** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2012. szeptember 24. napján kihirdetett 5.B.104/2011/17. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 4 (Négy) évi és 6 (Hat) hónapi börtönbüntetésre, a közügyektől eltiltást 5 (Öt) évre súlyosítja.

A Székesfehérvári Törvényszék Gazdasági Hivatal Bűnjelkezelője által Bj.316/2011. szám alatt kezelt egy darab villáskulcsot elkobozza.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 9.000 (Kilencezer) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Indokolás:

A Székesfehérvári Törvényszék a 2012. szeptember 24. napján kihirdetett 5.B.104/2011/17. számú ítéletével **vádlottat** a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző, és a (6) bekezdés szerint minősülő testi sértés bűntettének kísérlete miatt, mint visszaesőt 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, melyek közül a 2 db vérgyanús szennyeződést megsemmisíteni rendelte, míg 1 db villáskulcsról megállapította, hogy az az állam tulajdonába kerül. A vádlottat kötelezte 139.507 forint bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet kihirdetését követően a tárgyaláson jelenlévő ügyész három napi gondolkodási időt tartott fenn nyilatkozatának bejelentésére, majd törvényes határidőben a vádlott terhére, büntetésének súlyosítása érdekében fellebbezést jelentett be. Álláspontja szerint a bíróság által kiszabott büntetés, amely a középértéket nem éri el, nem szolgálja megfelelően a büntetési célokat, ezért annak súlyosítása indokolt.

A vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.170/2013/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést kiegészítéssel tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében megállapított ítélete felülbírálatra alkalmas, indokolási kötelezettségének is megfelelően eleget tett. Emiatt az ítélet tényállásának másodfokú eljárásban történő megváltoztatására törvényes ok nincs. Egyetértett a vádlott cselekményének jogi minősítésével, azonban vitatta, hogy a kiszabott büntetés alkalmas-e a büntetési célok elérésére. Nem értett egyet továbbá a bűncselekmény eszközeként lefoglalt villáskulcs állam tulajdonába vonásával, mivel a bűncselekmény elkövetésének eszközeként annak elkobzásának lett volna helye. Indítványozta ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés és közügyektől eltiltás tartamának súlyosítását, és a lefoglalt villáskulcs elkobzását.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője perbeszédében fellebbezését továbbra is fenntartotta. Álláspontja szerint nem került kétséget kizáróan bizonyításra, hogy védence követte el a sértett terhére a testi sértés büntettét. Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy a sértetti és az ezzel ellentétes vádlotti vallomáson kívül csak közvetett bizonyítékok állnak rendelkezésre a tényállás megállapítását illetően. Véleménye szerint az eljáró igazságügyi elmeorvos szakértő megerősítette a vádlott által előterjesztett védekezést, mely szerint elképzelhető, hogy a sértett a sérülés elszenvedése miatt nem volt orientált, képzelődött, és ezért vélte a vádlottat a sérelmére megvalósított bűncselekmény elkövetőjének. Ezzel szemben a vádlott következetesen adta elő vallomását, mely szerint érkezését megelőzően valaki más bántalmazta a sértettet. Mindezek alapján fenntartotta elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében előterjesztett fellebbezését. Az utóbbival összefüggésben előadta, hogy a vádlott munkaviszonnyal rendelkezik, munkahelyén elégedettek munkavégzésével.

A sértett képviselője fenntartotta írásbeli beadványát, mely szerint az elsőfokú bíróság tévesen minősítette a vádlott cselekményét, mivel az előre kitervelten, nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette kísérletének megállapítására alkalmas. Véleménye szerint amennyiben a másodfokú bíróság elfogadná az elsőfokú bíróság által alkalmazott minősítést, abban az esetben is eltúlzottan enyhe büntetés a vádlottal szemben kiszabott joghátrány, ezért annak súlyosítását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, teljesítette törvényben előírt oktatási kötelezettségét. A bizonyítási eljárással kapcsolatban megállapítható, hogy a vádlott érdemi védekezést terjesztett elő, melyben tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Ennek lényege szerint nem ő, hanem korábban más bántalmazta a sértettet, és a sértett tévesen véli őt a bűncselekmény elkövetőjének. Az elsőfokú bíróság ellenőrizte a vádlott védekezését, kihallgatta a sértettet, a sértett állapotával összefüggésben igazságügyi orvosszakértőt rendelt ki, megvizsgálta, hogy alapos-e

a vádlott védekezése arra vonatkozóan, hogy a sértett tévedhetett a bűncselekmény elkövetőjét illetően. Tanúkat hallgatott ki, részben a sértetti, részben pedig a vádlotti oldalon, illetve ismertette a releváns okirati bizonyítékokat. Mindezek alapján elvetette a vádlott által előterjesztett védekezést, és mérlegelési jogkörében a releváns bizonyítékok mérlegelése útján állapította meg ítéletének tényállását. Indokolási kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékok értékelésekor logikai hibát nem vétett.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ítéletének tényállása a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja alapján, annak személyi része körében szorul kiegészítésre. A vádlott előző büntetésének végrehajtásával kapcsolatban beszerzett információ és a vádlott nyilatkozata alapján a másodfokú bíróság rögzíti, hogy a vádlott 2013. március 12-én szabadult szabadságvesztés büntetéséből, azt teljesen kitöltve. Ezt követően a ... Kft-nél kertészként helyezkedett el.

E kiegészítéssel az elsőfokú bíróság ítélete már mindenben mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, azt a Fővárosi Ítéltábla elfogadta felülbírálata alapjául.

A vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezést a másodfokú bíróság nem találta alaposnak.

A felmentés érdekében bejelentett fellebbezések lényegében az elsőfokú bíróság mérlegelés útján megállapított tényállását támadják, és eltérő tényállás megállapítására irányulnak. A korábban kifejtettekre figyelemmel azonban a Be. 351. § (1) és 352. § (3) bekezdésében írtakra figyelemmel az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét vitató fellebbezések eredményre nem vezethetnek. A másodfokú eljárásban új bizonyítékokra nem hivatkoztak, nem merült fel olyan új tény, amely szükségessé tette volna további bizonyítási eljárás lefolytatását. A másodfokú bíróság elfogadta az elsőfokú ítéletet felülbírálata alapjául.

A másodfokú bíróság a Btk. 2. § -ára figyelemmel a cselekmény elkövetése idején hatályos büntető jogszabályok figyelembe vételével bírálta el a vádlott cselekményét, figyelemmel arra, hogy az új Btk. nem teremti meg a vád tárgyává tett cselekmény kedvezőbb elbírálásának lehetőségét. Az 1978. évi IV. törvény és az új Btk. azonos büntetési tétellel fenyegeti a vád tárgyává tett cselekményt, a korábban hatályos Btk. szerint a vádlott büntetés $\frac{3}{4}$ -ed részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra, a jelenleg hatályos új Btk. a visszaesővel szemben szintén a büntetés $\frac{3}{4}$ -ed részének letöltését követően teszi lehetővé a feltételes szabadságra bocsátást.

Az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján tehát okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és helyesen minősítette cselekményét a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző a (6) bekezdés szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérleteként.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem állapítható meg a vádlott terhére az emberölés büntettének kísérlete. Az elsőfokú bíróság helyesen, a 3/2013. Büntető Jogegységi Döntésben kifejtetteknek megfelelően vizsgálta a vádlott cselekményét. Nem hagyható figyelmen kívül továbbá az, hogy az irányadó tényállás szerint a vádlottnak módjában állt volna a sértett bántalmazását folytatni, azonban a bántalmazással önként felhagyott, amikor arra kérte, hogy a spájzba menjen be. Mindez a másodfokú bíróság álláspontja szerint a cselekmény további folytatásától történő elállásnak tekinthető, ezért ettől a pillanattól már nem lehet a vádlott ölési szándékára következtetni, még akkor sem, ha ez korábban fennállt volna. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádhatóság sem látta megállapíthatónak a vádlott terhére az élet elleni bűncselekményt, a vád benyújtására testi épség elleni bűncselekmény miatt került sor, amely vádat az eljáró ügyész nem módosított.

Az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvos-szakértői véleményre figyelemmel helyesen állapította meg, hogy a vádlott cselekménye alkalmas lehetett volna súlyosabb, életveszélyes sérülés okozására is, és csak a véletlenen múlt, hogy a nyolc napon túl gyógyuló koponyacsont törésen kívül súlyosabb eredmény nem következett be. Mindezek alapján helyesen minősítette a vádlott cselekményét a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző (6) bekezdés szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének.

A vádlott büntetésének súlyosítása érdekében bejelentett fellebbezést a másodfokú bíróság alaposnak találta, míg annak enyhítésére nem látott lehetőséget.

Az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket feltárta, azonban a visszaeső vádlottnál eltúlzott jelentőséget tulajdonított annak, hogy a vádlott cselekménye kísérleti szakban maradt. A vádlott előzmények nélkül, váratlanul, brutális támadást intézett ismerőse ellen, akinek nyolc napon túl gyógyuló koponyacsonttörést okozott. A büntetési tétel alsó mértékéhez közeli büntetés a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem alkalmas a büntetési célok elérésére. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a vádlottal szemben kiszabott büntetés mértékét 4 év 6 hónapi börtönbüntetésre és a közügyektől eltiltást 5 évre súlyosította. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez a büntetés alkalmas a büntetési célok elérésére, hogy a visszaeső vádlottat a jövőben hatásosan visszatartsa hasonló bűncselekmény elkövetésétől.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség elkobzásra irányuló indítványával. A Btk. 77. § (1) bekezdés a./ pontja alapján el kell kobozni a bűncselekmény eszközét. A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság bűnjelre vonatkozó rendelkezését megváltoztatta, és a bűncselekmény eszközeként használt villáskulcs elkobzásáról rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a vádlott kirendelt védőjének működésével kapcsolatban 9.000 forint bűnügyi költség merült fel, amelynek megfizetésére a Be. 338. § (1) bekezdése alapján a vádlottat kötelezte.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2013. december 4. napján

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

Dr. Török Zsolt s.k.
s.k.
előadó bíró

Dr. Mészáros László
bíró

A Székesfehérvári Törvényszék ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. december 4. napján

. Ruzsás Róbert s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő